

РЕШЕНИЕ

№ 8559

гр. София, 13.06.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав,
в публично заседание на 04.06.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ирина Кюртева

при участието на секретаря Росица Б Стоева, като разгледа дело номер **517** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 87 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ), във вр. с чл. 75, ал. 1, т. 2 и т.4 от ЗУБ. Образувано е по жалба на Д. М. Х. М., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] в общ.Шерзад, А., против решение № 22595/20.12.2023г. на Председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет (ДАБ при МС), с което е постановен отказ за предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут. Решението се обжалва като незаконосъобразно поради постановяването му при съществено нарушение на административно производствените правила и в противоречие с материалния закон. Твърди се, че е постановено в нарушение на чл.8 и чл.9 ЗУБ. Чужденеца посочва, че изложените съображения, основаващи отказа, са изцяло незаконосъобразни, т.к. административния орган е игнорирал факта, че причините да напусне А. са свързани с наличието на заплаха за живота му. Посочва, че анализът на обстановката в А. е повърхностен и не почива дори на общодостъпната информация за страната и интензитета на насилието там. Моли за отмяна на оспорения акт.

В открито съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, не се явява и не се представлява.

Ответникът, Председател на Държавна агенция за бежанците, редовно призован, се представлява от юрк. К., която оспорва жалбата, моли същата да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не се представлява от прокурор и не изразява становище по жалбата.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 235, ал. 1 от ГПК във вр. с чл. 144 от АПК, събраните и приети по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна, следното:

Жалбоподателят е чужденец, гражданин на А., [дата на раждане] в общ. Шерзад, А., етническа принадлежност – пашун, вероизповедание – мюсюлманин-сунит, семейно положение – неженен, ЛНЧ [ЕГН]. Личните му данни са установени въз основа на подписана декларация на основание чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ .

Подал е молба за предоставяне на международна закрила с вх. № ВР - 13 – 1179 от 18.05.2023 г. на РПЦ- С., ПМЗ-кв.Военна рампа, след което е регистриран на същата дата и настанен в т ПМЗ - Военна рампа с решение за настаняване №091 от 18.05.2023г. На същата дата, административният орган е изпълнил задълженията си, произтичащи от чл. 58, ал. 6 от ДАБ като е запознал жалбоподателя на разбираем за него език за реда за подаване на молбата, за процедурата която ще следва, както и за неговите права и задължения и за организациите, предоставящи правна и социална помощ на чужденци. Самоличността му е установена въз основа на декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Изготвена е Евродак - дактилоскопска карта.

С рег.№ УП-11995/18.05.2023г. (л.45) на лицето е връчена покана за явяване на интервю на 25.05.2023г. в 09.00ч. в ДАБ, като са му указани последиците от неявяване.

С Констативен протокол рег.№ УП-11995/25.05.2023г. е удостоверено неявяването на чуждия гражданин на указаната в покана за интервю дата (л.31).

Представена е Докладна записка с вх.№ВР-211/02.06.2023г. (л.29) от която е видно, че лицето е напуснало териториалното поделение на ДАБ при МС и е в неизвестност от същата дата. С Решение №13244/11.09.2023г. на заместник-председателя на ДАБ при МС производството за предоставяне на международна закрила на Д. М. Х. М. е прекратено (л.26).

На 15.12.2023г. чуждият гражданин е подал Молба за възобновяване на производството за международна закрила в Република България с рег.№УП-11995 (л.22).

На 18.12.2023г., в присъствието на преводач, е проведено интервю за изясняване бежанската история на жалбоподателя. Той посочил, че е напуснал А. нелегално преди около десет месеца, като първоначално е заминал за П., останал е един ден, след това заминава за И., където е престоял 8 дни и заминава за Турция, където е останал десет месеца. През цялото време е пътувал нелегално, като седем дни преди да бъде раегистриран е влязъл нелегално от Турция в България. Подал е молба за закрила в България, и в следствие и след като са го заловили във Франция, също е подал и там, но след установяване за взети пръстови отпечатьци в Б. е депортиран от Франция в България. Изрично подчертава, че целта му още от отпътуването му от А. е била да отиде във Франция.

Мотивира молбата си за международна закрила с твърдението, че в А. работил в магазин и са възникнали проблеми от личен характер, без да ги конкретизира. Посочва, че финансовото му състояние било много зле и поради бедността си не е могъл да продължи образованието си, като е учил до 11 клас. До напускане на държавата си по произход той лично не е имал неприятности и не е преживял насилие. Същият никога не е бил арестуван или осъждан в държавата си по произход.

С писмо № УП-11995/21.06.2023г. ДАНС не възразява да бъде предоставена закрила на чужденеца, в случай, че отговаря на условията по ЗУБ.

Относно ситуацията в А. са представени: Справка на Дирекция "Международна дейност", ДАБ-МС за актуалното положение в А. към 25.10.2023г.(л.14)

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена срещу индивидуален административен акт, който подлежи на обжалване по смисъла на чл. 145 и сл. от АПК. Същата се оспорва от жалбоподателя, който се явява неин адресат и заинтересовано лице по чл. 147, ал. 1 от АПК, подадена е в преклузивния законов срок.

Разгледана по същество е неоснователна.

При служебната проверка по чл.168 АПК съдът намира, че оспореният акт е издаден от компетентен административен орган по чл.75, ал.1, вр. чл.48, ал.1, т.1 ЗУБ, в установената форма и без допуснати съществени процесуални нарушения. Производство по чл.68, ал.1, т.1 ЗУБ е образувано във връзка с подадена от чужденеца първа молба за закрила рег. № 1179 от 18.05.2023. На проведеното интервю на кандидата е предоставена възможност за посочване на причините, поради които е напуснал и не желае да се завърне в страната си на произход.

Неоснователни са възраженията на жалбоподателя за незаконосъобразност на оспорения акт. Ответният административен орган е установил относимите за случая факти, въз основа на които е формирал подробно мотивирани правни изводи.

Според чл. 4, ал. 1 от ЗУБ, всеки чужденец може да поиска предоставяне на закрила в Република България в съответствие с разпоредбите на този закон. Нормата очертава кръга на търсената закрила, а именно тя се свързва със застрашаване неговият живот или свобода по причина на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение и/или убеждение или той е изложен на опасност от изтезания или други форми на жестоко, нечовешко или унижително отнасяне или наказание.

Правилен и обоснован е изводът на административния орган, че изложените от лицето причини не представляват материално правно основание по смисъла на чл. 8, ал. 1 ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. В разглеждания случай, от изявленията на жалбоподателя е видно, че същият не е бил лично преследван в родината си поради своята етническа принадлежност, раса, религия, принадлежност към определена социална група или партия, или поради политическо убеждение. При проведеното интервю изрично е заявил, че неговата цел е Франция. Пристигнал е нелегално в България от Турция, заловен е и е настанен в лагера във Военна рампа. Посочва изрично в проведеното интервю, че целта му от самото начало-от напускането на родината Афганистан е Франция.

Заявеното от жалбоподателя пред ДАБ - МС във връзка индивидуалното му положение и лични обстоятелства нито поотделно, нито заедно сочат, че е напуснал А., защото е бил преследван, в т.ч. поради раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политически убеждения - чл.4, ал.3, б.“в“ от Директива 2011/95/ЕС.

Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не

може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Наличието и основателността на опасенията, следва да се преценяват с оглед представените в бежанската история на кандидата за статут конкретни данни, като се отчете произхода на преследването, дали последното води до нарушаване на основни права на човека и закрилата, която може да се получи от държавата по произход.

В настоящия случай, видно от протокола от проведеното интервю, жалбоподателят заявява, като причина за напускане на А., проблеми от личен характер, които дори не са уточнени от чужденеца. Същевременно не са налице твърдения за репресия или преследване поради раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група от държавата, партии или организации и недържавни субекти.

Според съда, така изнесените по време на интервюто от чужденеца факти правилно се интерпретират от органа, като такива, които не установяват обстоятелството, че спрямо търсецът закрила има осъществено преследване или е налице риск от бъдещо такова, поради което и жалбоподателят основателно да се страхува от това. Нито един от изнесените факти от бежанската история не сочи данни за опасност или реално проявено насилие спрямо търсецът закрила поради причините, които се релевират в закона. Още повече, че самият жалбоподател сам е избрал да напусне страната си, а не е бил принуден да го направи поради други причини. В интервюто изрично посочва, че е напуснал А. за да отиде във Франция, която е целта на пътуването му и е подал молба за международна или друга форма на закрила и във Франция. Статутът на лицето следва да се определя не просто от субективните възприятия, но и последното следва да е породено от обективна ситуация, каквато не е била установена от административния орган. Нито пред административния орган, нито в съдебното производство, има твърдения или доказателства, че спрямо жалбоподателя е имало преследване или пък съществува риск от преследване, което да попада в предметния обхват на ЗУБ. Така съдът намира, че установените с интервюто факти са правилно интерпретирани, като е обсъдено и доброволното напускането на държавата по произход. При обсъдената от интервюиращият орган бежанска история, може да се направи извод за липса на осъществено преследване по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. В настоящото производство не се установява причините за напускане да попадат в обсега на изброените в определението за понятието бежанец, нито може да бъде направен извод, че чужденецът се нуждае от закрила. В този смисъл правилен се явява изводът, който прави ответникът, че оспорващият е мигрант и напуска страната си по произход, мотивиран единствено от съображения, които не са релевантните за настоящото производство, нито сочи, че изпитва основателни опасения от преследване по някоя или някои от причините, посочени в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Съдът счита, че след извършената преценка на фактите от бежанската история, обосновавано се приема, че причините за напускане на страната по произход не са правно значими по смисъла на ЗУБ.

Посочените от жалбоподателя причини за желанието му да получи закрила, не са сред основанията, предвидени с чл. 9, ал. 1 ЗУБ, обосноваващи предоставяне на хуманитарен статут. Жалбоподателят не е посочил да е имал проблеми с властите в А. и да са отправяни тежки лични заплахи срещу живота и личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Не е посочил като причина да напусне държавата по произход нито една от реалните опасности, предвидени в чл. 9, ал. 1 ЗУБ. Изложените от лицето причини, за

нежеланието му да се завърне в А. не обосновават извод за преследване или тежки посегателства, обуславящи предоставяне на закрила по реда на ЗУБ.

Съгласно чл. 9, ал. 1 от ЗУБ хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция (т. 1) или изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание (т. 2), или тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт (т. 3). Правилна е преценката на административния орган, че в случая не са изложени твърдения и не се установява в държавата си по произход жалбоподателят да е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, или изтезание, или нечовешко, или унижително отнасяне, или наказание, каквито изисква разпоредбата на чл. 9, ал. 1, т. 1-2 от ЗУБ.

По отношение на предпоставките да се предостави хуманитарен статут на жалбоподателят съгласно чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ изложено в жалбата до съда, правилно бежанската история е изследвана с оглед Решение от 17 февруари 2009 г. на Съда на Европейския Съюз (СЕС) по дело С-465/07, по тълкуването и прилагането на член 15, буква "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29 април 2004 г. на относно преценката за силата на степента на безогледно насилие. Органът е съобразил стандартите в Директива 2013/32/ЕС.

За разлика от чл. 9, т. 1 и 2 ЗУБ и чл. 15, б., „а“ и „б“ от Директива 2011/95/ЕС, които обхващат ситуации, в които търсещият субсидиарна закрила е специфично изложен на опасност от съответния вид посегателство, чл. 9, т. 3 ЗУБ и чл. 15, б., „в“ от Директива 2011/95/ЕС визира една по-обща опасност – в по-широк план заплахи срещу живота или личността на цивилно лице, присъщи на общата ситуация на въоръжен конфликт, протичащ с безогледно насилие, което се разпростира към неопределен кръг хора, без оглед на самоличност и други индивидуални техни характеристики.

Според задължителното тълкуване, дадено на това основание за субсидиарна закрила, с решение на СЕС от 17 февруари 2009 г. по дело Е., С-465/07, „съществуването на тези тежки и лични заплахи срещу живота и личността на кандидата не е подчинено на условието да докаже, че представлява специфична цел поради елементи, присъщо на личното негово положение. Т. съществуване, по изключение, може да се смята за установено, ако степента на безогледно насилие, характеризиращо протичащия въоръжен конфликт, достига толкова високо ниво, че има сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи.“ Така възприетата от СЕС концепция за „пълзящата скала“ кореспондира с позицията на ЕСПЧ, че само в изключителни случаи е възможно общата ситуация на насилие в мястото, където трябва да бъде върнато лицето, да е с такъв интензитет, че връщането му там би било в нарушение на чл. 3 ЕКПЧ, без да е необходимо да се доказва, че то се намира и в специфичен риск (решение на ЕСПЧ от 28 юни 2011 г. по дело S. & E. v the U. K., жалби № 8319/07 и № 11449/07 - §§ 215 - 218). В случая жалбоподателят не доказва специфичен риск по чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ и чл. 15, б., „в“ от Директива 2011/95/ЕС, поради присъщи на личното негово положение елементи, ситуацията в държавата му на произход следва да е извънредна, с такава

висока степен на колективна опасност, че при връщане индивидуално и той да е изложен на тази опасност. Затова следва да се прецени, дали обстановката в А. поражда за него общ риск по чл.9, т.3 ЗУБ и чл.15, б.,„в“ от Директива 2011/95/ЕС поради наличието на въоръжен конфликт, протичащ с безогледно насилие към цивилното население.

Според дефиницията, дадена с решение на СЕС от 30 януари 2014 г. по дело D., C-285/12, съществуването на „въоръжен конфликт“ по чл.15, б.,„в“ от Директива 2011/95/ЕС трябва да бъде признато с оглед прилагането на тази разпоредба, „когато редовните въоръжени сили на дадена държава се сблъскват с една или повече въоръжени групи или се сблъскват две или повече въоръжени групи, без да е необходимо да може да бъде квалифициран като въоръжен конфликт без международен характер по смисъла на международното хуманитарно право, и без интензитетът на въоръжени сблъсъци, равнището на организираност на наличните въоръжени сили или продължителността на конфликта да са предмет на преценка, отделна от степента на насилие, съществуващо на въпросната територия.“ Общото положение в А. следва да се оцени по приобщените към преписката справки, публично достъпните актуални доклади на органите на ООН, ЕСПОУ, световно признати организации за защита на човешките права, чуждестранни правителствени служби като независими, надеждни и обективни източници на информация. Информацията относно А. като държава на произход съобразно предоставената актуална справка гласи, че талибаните продължават да поддържат и консолидират властта в А., което създава период на липса на въоръжен конфликт, но също така и продължително ограничаване на основните права и свободи на афганистанците, особено на жените и момичетата. Лидерът на талибаните Хайбатула Ахундзада упражнява нарастващо влияние върху управленските решения на национално и поднационално ниво. Т. режим в А. поддържа вътрешна стабилност, макар и с помощта на репресивни мерки, и управлява икономиката, макар и на ниско равновесно ниво. Талибаните са свършили по-добра работа от очакваното в управлението на афганистанската икономика въпреки някои погрешни стъпки. Макроикономическото управление на талибаните е по-добро от очакваното, установено от стабилния обменен курс, ниската инфлация, ефективното събиране на приходи и нарастващия износ. От страна на талибаните са наследени функциониращи правителствени институции за макроикономическо управление, а именно Министерство на финансите и централната банка. По всички признаци мащабът на корупцията е намален, особено в митниците, където са налице репресии срещу контрабандата и подкупите, както и премахване на отделните търговски такси, наложени преди талибанския бунт. По-общо казано, спирането на повече помощи след м. Август 2021 г. е премахнало големи суми пари, които са били уязвими за корупция. В А. има някои признаци на умерено икономическо съживяване, най-вече 36 – процентното увеличение на вноса през първите пет месеца на 2023 г., което предполага, че може да има известно възстановяване на търсенето в икономиката. Настоящето макроикономическо равновесие на ниско ниво е застрашено от два фактора: Намаляващата хуманитарна помощ, която през 2023 г. се очаква да намалее с поне 1 милиард долара от миналогодишното

ниво от 3 милиарда долара и успешната забрана на талибаните за отглеждане на опиумен мак, водещо до нещо като 80-процентно намаление на площите, засети с мак, което лишава афганистанските селяни от 1 милиард долара доходи годишно, независимо, че търговията с опиум продължава.

Въз основа на посоченото, въпреки наличието на данни за свързани със сигурността инциденти, то от съдържащите се в административната преписка справки и представените източници не се разкрива наличието на безогледно насилие, достигнало до толкова високо ниво, че да съществуват сериозни и потвърдени опасения за излагането на реална опасност цивилно лице, върнато в съответния регион поради самия факт на присъствието си на тази територия. Съответно на доказателствата е и заключението на органа, че доколкото в конкретния случай няма добре обоснован страх от преследване и индивидуализиране на заплахата за живота на кандидата за закрила, за да са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут, безогледното насилие в А. следва да е изключително, каквото то не е, видно от събраната информация. В конкретния случай за жалбоподателя не се установява специфичен риск от тежки лични заплахи срещу живота и/или личността му поради присъщи на индивидуалното положение елементи и лични обстоятелства, който риск да е реално осъществим при завръщане в А., поради което ситуацията в страната на произход следва да е с извънредна висока степен на колективна опасност, каквато тя не е.

От друга страна, няма лични обстоятелства, които да сочат, че жалбоподателят би станал специфична цел на такова насилие поради присъщи на положението му елементи, в т.ч. такива, свързани с работата му, ангажименти и/или подкрепа за официалните власти преди и международните сили. Не съществува нито висока степен на индивидуална опасност, нито опасност вследствие на индивидуалните му характеристики. Жалбоподателят не покрива условията за субсидиарна международна закрила по чл.9, ал.1, т.1, 2 и 3 ЗУБ да му се признае хуманитарен статут. Не са налице предпоставките за такъв статут и по чл.9, ал.6 ЗУБ, доколкото жалбоподателят няма близки и роднини в страната и е неженен, нито обоснова по чл.9, ал.8 ЗУБ. Обосновано и правилно ответникът е приел, че декларираната от жалбоподателя причина да напусне А. е от личен, социално-икономически характер, свързана с желанието за по-добър живот и е извън обхвата по ЗУБ.

Въз основа на съобщените от кандидата обстоятелства при интервюто обосновано и правилно е прието, че той е мигрант – лице, което доброволно е напуснало страната си, за да се засели другаде по причини с личен характер и икономически съображения съгласно т.62 от Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец на СВКБООН.

С оглед гореизложеното, като е приел, че не са налице основания по чл. 8 и чл. 9 ЗУБ за предоставяне на международна закрила на жалбоподателя, административният орган е постановил решение, съответстващо на материалния и процесуалния закон, а подадената жалба като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София- град, I отделение, 4-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. М. Х. М., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] в А., против решение № 22595/28.12.2023г. на Председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет (ДАБ при МС), с което е постановен отказ за предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14 - дневен срок от връчване на преписи на страните.

СЪДИЯ: